

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיעֵ"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת פְּנִיחָס

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֻלְקִים

כֹּרַךְ כ"א - חֻלְקֵי י"ג

קוֹנְטֵרְס 613

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סִפְרֵי הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוּר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁעֵ"א לִפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

אלף אברכים ביום אחד 10 שעות. ועוד זפיתי לאחרים שילמדו בהר הקדוש, כדי שהמשיח לא יהיה בצער.

ומי שלא לומד זהר הקדוש מה יאמר כשמשחים בוא, מה עשיתי לקרוב הגאולה, ובאיזה פנים יקבל את המשיח, אם יזכה.

והרי ידוע כשהמשחים בוא, יראה באצבע על כל אלו שלמדו זהר הקדוש: אתה עזרת לי לבוא. ואיזו בושה תהיה למי שלא עזר לו לבוא, ואיזה מין צפית לישועה הוא אם לא עושה שום פעולה למענו.

מורי ורבותי! בואו חשבון: אומר החפץ חיים: כשם שהאדם נוהג בגשמיות כן עליו לנהג ברוחניות, ועליו לבדק היטב היכן משקיע את מנייתו, שלא יניח כספו על קרן הצבי, והמשיל משל אשר כל סוחר וכל עשיר יודע שפדי להיות שתף לעסק, עליו לבדק את כדאיותו של העסק, האם העסק יניב תשואות כדאיות? האם ירויח מהענין? האם יצא ביתרה? כדי שחס ושלום לא יפסיד בעסק ולא יפל בפח, כן מחזיקי התורה, עליכם לברר ולדעת כיצד להשביח את העסק: אמנם הנכם מחזיקים מוסדות התורה, וזכיות הלומדים נזקפים לחשבונכם, אבל הנכם יכולים להרויח הרבה יותר, הנכם יכולים להכפיל באלפי אלפים את זכיותיכם, הנכם יכולים באותו הזמן ובאותו הכסף לצבר עוד יותר זכיות.

הלומד שעה בשבת קדש, שנה אלף פעמים לומד בימות החל

ובמה דברים אמורים?: כתב הכסא מלך, (תקוני זהר מ"ג), וז"ל: - ינדע גדל החיוב וגדל השכר למי שלומד הקבלה, כי למוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עלמין, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, עכ"ל. ולמי שלא יודע ומבין בקבלה, עולה למוד הזהר הקדוש אפלו בגירסא, לערך למוד הקבלה (כף החיים סימן קנ"ה). פרושו של דבר, שהלומד זהר ואפלו שעה אחת, באמירתו בלבד זוכה כאלו למד שנה תמימה בתורת הנגלה, וכאשר לומד בשמחה הכפיל זכיותיו כפול אלף, כדברי האורחות צדיקים: שהלומד מתוך שמחה שנה כאלף פעם ממי שאינו לומד מתוך שמחה. (אורחות צדיקים שער השמחה). ואמר רבנו יוסף חיים זיע"א: דהלומד שעה בשבת קדש, שנה אלף פעמים למוד בימות החל. (בן איש חי פרשת שמות שנה שניה)

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן"י בוא"ו בן"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

"על כן יאמרו המושלים באו חשבון" – אלו המושלים ביצרים, באו ונחשב חשבוננו של עולם (ב"ב עח:): כיצד שעה אחת של למוד זהר הקדוש בשבת קודש, עולה לערך מליון שנה למוד פשט בימי החל. - כעת באו חשבון: דלמוד שעה אחת זהר הקדוש שנה לערך שנה למוד פשט, ובשבת מכפל באלף, ובשמחה שוב מכפל באלף, סך הכל, עולה למודו לערך מליון שנה.

האם יש לה מנייות יותר כדאיות להשקעה בטוחה, שמורה לנצח נצחים? האם מצאת עסק מצלח יותר? האם קימת שתפנות ברוכה יותר? ודאי הנך רוצה לדעת כיצד תוכל לזכות בכך?

כל ישיבה, כולל או כל מוסד תורני שהנכם תומכים בו,

בקשו שילמדו לפחות שעה שבועית של זהר.

כל בחור או אברך יכול ללמד זהר הקדוש בין הסדרים, ובפרט בשבת קדש שמעלתו גדולה – ואפשר ללמד על פי סדר הזהר היומי המחלק ל-354 ימים בשנה. - ולדגמא: בישיבה של 500 בחורים - ילמדו 12 דקות בלבד בכל יום – וכך יוכלו לסים את כל ספר הזהר חמש מאות פעמים בשנה, וב-24 דקות ביום יזכו לאלף סיומים, וכידוע דבאלף סיומים פאחד, תכף מביא הגאולה. ("תורתו מגן לנו").

בכך תצבר מליוני זכיות באותו הכסף ובאותו הזמן, תרויח תשואות באחוזים הכי גבוהים שקיימים בעולם הנצח. - וזהו תרגומו של הזהר (בהעלותך קנ.): "בא וראה הכתוב: 'ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתך ויששכר באהליך', מלמד שנשתתפו יחד, זה יוצא ועושה מלחמה, וזה יושב ועוסק בתורה, וזה נותן חלק לזה... ויששכר חלקו בתורה, ונותן לזבולון חלקו בתורה ודאי, ועל כן נשתתפו יחדיו, שיתברך זבולון מיששכר, כי הברכה של התורה היא ברכת הכל."

ובזה יכולין להבין למה החפץ חיים בשיבתו בראדן צוה לכל הבחורים לגמור כל שבת את הזהר של כל פרשת השבוע הגם שלוקח הרבה שעות, ורבי חיים ויטאל, הכסא מלה, הבן איש חי, ורבי מרדכי שרעבי זיע"א, ובפרט עם חדושו של הארחות צדיקים, שאמרו ששעה אחת זהר הקדוש בשבת שנה לחשבון של מליון שנה תורה. זאת אומרת חשבון של מאה אלף אברכים שלומדים 10 שעות ביום אחד – אתם שומעים? כן! מאה אלף אנשים לומדים ביום אחד כל אחד 10 שעות, יוצא החשבון של מליון שעות תורת הנגלה ואנחנו

בְּנֵי דָרָא, בְּגִין דְּבַהֲאֵי בְרִית עֲלָאָה אַחִיד, וְכַד
אֶסְתַּלַּק מֵעֲלָמָא, בְּתִיאֻבְתָּא עֲלָאָה
וּבְדְבִיקוּתֶיהָ שְׁפִירָא אֶסְתַּלַּק מִשָּׂאָר בְּנֵי
עֲלָמָא.

רְבִי אֶלְעָזָר פִּתַּח וְאָמַר, (זכריה ג) וַיֵּרְאֵנִי אֶת
יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל עוֹמֵד לִפְנֵי מַלְאָךְ
יְיָ וְגו'. תָּא חֲזִי, וְוֵי לְאִינוּן בְּנֵי נָשָׂא, דְּלֹא
מִסְתַּפְּלָאן בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיהוֹן, וְכַל יוֹמָא וַיּוֹמָא
כְּרוּזָא קְאָרִי עֲלֵיהוּ, וְלֹא מִשְׁגִּיחִין. אַתָּא בַר
נֶשׁ לְאֶסְתַּפְּלָא בְּפִקּוּדֵי אֲוֲרִייתָא, כְּמַה סַּנְיַגּוּרִין
קְיִימִין לְאֶדְפְּרָא עֲלֵיהּ לְטֹב. אַתָּא בַר נֶשׁ
וְאֶעְבַּר עַל פִּקּוּדֵי אֲוֲרִייתָא, אִינוּן עוֹבְדִין
קְטִיגּוּרִין עֲלֵיהּ לְבִישׁ, קָמִי קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא.
יְהוֹשֻׁעַ כֹּהֵן גָּדוֹל הָוָה, וְאוֹקְמוּהָ, מַה פְּתִיב
בֵּיהּ. וְהִשְׁטָן עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ לְשִׁטְנוֹ. וּמַה
כֹּהֲאֵי כְּדָ, בְּשָׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא דְלֹא מִסְתַּפְּלִי
בִּיקְרָא דְמֵאֲרִיהוֹן, עַל אַחַת כְּמַה וְכְמַה.

חֲמִי מַה כְּתִיב, וַיְהוֹשֻׁעַ הָיָה לְבָשׁ בְּגָדִים
צוּאִים, וְאוֹקְמוּהָ. אֲבָל בְּגָדִים צוּאִים,
וְדָאֵי אִינוּן לְבוּשִׁין דְּאֶתְלַבְּשָׁא בֵּיהּ רוּחָא
בְּהֵוָּא עֲלָמָא. זַפְּאָה חוֹלְקִיָּה דְמָאן דְּלְבוּשׁוּי
מִתְתַּקְנִין וּשְׁלֵמִין בְּהֵוָּא עֲלָמָא. וְהָא אַתְּמַר,
כָּל מָאן דְּבַעֲרִין לְאֶעְלָא לְגִיהֶנָּם, אִינוּן לְבוּשִׁין
דְּמִלְבָּשִׁין לֵיהּ, הֵיךְ אִינוּן. מַה כְּתִיב הֵכָא,
וַיְהוֹשֻׁעַ הָיָה לְבָשׁ בְּגָדִים צוּאִים וְעוֹמֵד לִפְנֵי
הַמַּלְאָךְ. מָאן מַלְאָךְ. דָּא מַלְאָךְ דְּמִמְנָא עַל
גִּיהֶנָּם, וּמִמְנָא עַל מָאן דְּחֲמִי בְּאִינוּן לְבוּשִׁין.
עַד דְּאֶתִּיב קְלָא וְאָמַר, הִסִּירוּ הַבְּגָדִים הַצּוּאִים
מֵעֲלִיו.

מִהֲבָא אֵית לְאֶסְתַּפְּלָא, דְּעוֹבְדִין בִּישִׁין דְּפַר
נֶשׁ, עֹבְדִין לֵיהּ אִינוּן לְבוּשִׁים צוּאִים.
וַיֹּאמֶר אֵלָיו רֵאָה הַעֲבַרְתִּי מֵעֲלֶיךָ עוֹנֵךְ וְהִלְבַּשׁ
אוֹתְךָ מַחְלָצוֹת. אֲלֵבִישִׁינִיָּה לְבוּשִׁין אַחֲרַנִּין

כְּשָׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם, וְהָאֲרִיף יָמִים
עַל כָּל בְּנֵי דוֹרוֹ, מִשּׁוּם שֶׁהִתְאַחַז
בְּבְרִית הָעֲלִיּוֹנָה הַזֹּאת. וְכִשְׁהִסְתַּלַּק
מִהָעוֹלָם, בְּתַאֲוָה עֲלִיּוֹנָה
וּבְדְבִיקוּת נְאֻה הִסְתַּלַּק מִשָּׂאָר בְּנֵי
הָעוֹלָם.

רְבִי אֶלְעָזָר פִּתַּח וְאָמַר, (זכריה ג)
וַיֵּרְאֵנִי אֶת יְהוֹשֻׁעַ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל
עוֹמֵד לִפְנֵי מַלְאָךְ ה' וְגו'. בַּא
וְרֵאָה, אוֹי לְאוֹתָם בְּנֵי אָדָם שְׁלֹא
מִסְתַּפְּלִים בְּכַבּוֹד רְבוּנָם, וְכָל יוֹם
וַיּוֹם הַכְּרוּז קוֹרֵא עֲלֵיהֶם, וְלֹא
מִשְׁגִּיחִים. בַּא אָדָם לְהִסְתַּפְּל
בְּמִצְוֹת הַתּוֹרָה - כְּמַה סַּנְיַגּוּרִים
עוֹמְדִים לְהַנְּכִירוֹ לְטוֹב. בַּא אָדָם
וְעוֹבֵר עַל מִצְוֹת הַתּוֹרָה - אוֹתָם
מַעֲשִׂים מִקְטַרְגִּים עֲלֵיו לְרַע לִפְנֵי
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. יְהוֹשֻׁעַ כֹּהֵן
גָּדוֹל הָיָה, וּפְרָשִׁיָּהּ, מַה כְּתוּב
בּוֹ? וְהִשְׁטָן עוֹמֵד עַל יְמִינוֹ
לְשִׁטְנוֹ. וּמַה בְּיָדָּהּ כְּדָ, בְּשָׂאָר בְּנֵי
אָדָם שְׁלֹא מִסְתַּפְּלִים בְּכַבּוֹד
רְבוּנָם עַל אַחַת כְּמַה וְכְמַה.

רֵאָה מַה כְּתוּב, וַיְהוֹשֻׁעַ הָיָה לְבָשׁ
בְּגָדִים צוּאִים, וּפְרָשִׁיָּהּ. אֲבָל
בְּגָדִים צוּאִים, וְדָאֵי אוֹתָם
לְבוּשִׁים שֶׁהִרוּחַ הַתְּלַבְּשָׁה בְּהֶם
בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ שֶׁל מִי
שֶׁלְבוּשִׁיו מִתְקַנֵּים וּשְׁלֵמִים
בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. וְהֵרִי נִתְבָּאָר, כָּל מִי
שֶׁצְרִיכִים לְהַכְנִיסוֹ לְגִיהֶנָּם, אוֹתָם
לְבוּשִׁים שֶׁמִּלְבִּישִׁים אוֹתוֹ אֵיךְ
הֵם? מַה כְּתוּב כָּאן? וַיְהוֹשֻׁעַ הָיָה
לְבָשׁ בְּגָדִים צוּאִים וְעוֹמֵד לִפְנֵי
הַמַּלְאָךְ. אֵיזָה מַלְאָךְ? זֶה הַמַּלְאָךְ
הַמְּמַנֶּה עַל גִּיהֶנָּם וּמְמַנֶּה עַל מִי
שֶׁרֵאָה בְּאוֹתָם לְבוּשִׁים. עַד שֶׁבֹא
קוֹל וְאָמַר: הִסִּירוּ הַבְּגָדִים
הַצּוּאִים מֵעֲלִיו.

מִכָּאן יֵשׁ לְהִסְתַּפְּל, שֶׁמַּעֲשִׂים
רָעִים שֶׁל אָדָם עוֹשִׂים לוֹ בְּגָדִים
צוּאִים. וַיֹּאמֶר אֵלָיו רֵאָה הַעֲבַרְתִּי
מֵעֲלֶיךָ עוֹנֵךְ וְהִלְבַּשׁ אוֹתְךָ
מַחְלָצוֹת. הַלְבִּישׁוּהוּ לְבוּשִׁים

מתתקנן, דבהו אסתפל בר נש בזיו יקרא
דמאריה.

הא חזי, פגוונא דא פנחס, דלא אסתלק
מעלמא, עד דאתתקנו קמיה לבושין
אתרנין, דרוחא אתהני בהו, לעלמא ^{(דף ר"ד}
^{ע"ב)} דאתי. בשעתא חדא אתפשט מאלין.
ואתלבש באלין, לקיימא דכתיב הנני נותן לו
את בריתי שלום. עד דהו אולי, שמשא הוה
תקיפא, ויתבו תחות צלא דחד טנרא דמדברא.
אמר רבי אלעזר, ודאי צלא חדוותא דנפשא
הוא.

אמר רבי חייא לרבי אלעזר, אלין יומין,
מראש השנה עד יומא בתראה דחג,
בעינא למיקם עליהו. אמר רבי אלעזר, הא
אתמר וחברייא אתערו בהו. אמר רבי חייא,
ודאי הכי הוא, אבל אנא שמענא לבוצינא
קדישא עלאה מלה בהו. אמר ליה, אימא
ההוא מלה. אמר ליה עד לא קאימנא ביה.
אמר רבי אלעזר, אף על גב דחברייא אוקמו
מלה, ושפיר הוא, אבל סדורא דהני יומי,
רזא דחכמתא הוא, בין מחצדי חקלא.

הא חזי, הא אתמר סדורא דיחודא כלא בחד
היף הוי. והא אתמר. פתח ואמר, ^(ישעיה נב)
חשף יי את זרוע קדשו, דא דרועא חדא,
דביה תליא ישועה, דביה תליא נוקמא, דביה
תליא פורקנא. ולמה, למיקם לה לכנסת
ישראל מעפרא, ולקבלא לה לגביה,
לאזדווגא כחדא. וכד האי אתער לקבלה,
פמה דחילו שריא בעלמא, עד דינח ההוא
דרועא תחות רישהא לאתחברא. פמה דאת
אמר, ^(שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וגו',
וכדין נייחא דינא, ומכפר חובין.

לבתר אתי ימינא לחבקא, פדין חדוותא

אתרים מתקנים שבהם מסתפל
אדם בזיו כבוד רבונו.

בא וראה, כמו זה פנחס, שלא
הסתלק מהעולם עד שהתקינו
לפניו לבושים אתרים שהרוח
נהנית בהם לעולם הבא. בשעה
אחת התפשט מאלה והתלבש
באלה, לקיים את הכתוב הנני נתן
לו את בריתי שלום. עד שהיו
הולכים, השמש היתה חזקה,
וישבו תחת צל של סלע אחד של
המדבר. אמר רבי אלעזר, ודאי
צל חדות הנפש הוא.

אמר רבי חייא לרבי אלעזר,
ימים אלו מראש השנה עד יום
האחרון של חג ברוזני לעמד
עליהם. אמר רבי אלעזר, זה
נאמר, והחברים התעוררו בזה.
אמר רבי חייא, ודאי כף הוא,
אבל אני שמעתי מהמנורה
הקדושה עליונה דבר בהם. אמר
לו, אמר אותו דבר. אמר לו, עדן
לא עמדתי בו. אמר רבי אלעזר,
אף על גב שהחברים בארו דבר
ויפה הוא, אבל סדור הימים
הללו הוא סוד חכמה בין קוצרי
השדה.

בא וראה, הרי נאמר סדור של
יחוד הכל באחד איך היה, והרי
נתבאר. פתח ואמר, ^(ישעיה נב) חשף
ה' את זרוע קדשו - זו זרוע אחת
שבה תלויה הישועה, שבה
תלויה הנקמה, שבה תלויה
הגאולה. ולמה? להקים את כנסת
ישראל מהעפר ולקבלה אליו
להזדווג כחד. וכשנה מתעורר
לקבלה, פמה פחד שריו בעולם,
עד שיניח אותה זרוע תחת ראשה
להתחבר, כמו שנאמר ^{(שיר השירים}
^{ב)} שמאלו תחת לראשי וגו'. ואז

נח הדין ומכפר על חטאים.
אחר כך באה הימין לחבק, ואז
חדה שרויה בעולם וכל הפנים
מאירות. אחר כך מזדווגת בגוף,

וְאִז הַכֹּל נִקְרָא אַחַד, בְּלִי פְרוּד, וְאִז הוּא שְׁלֵמוֹת וְחֲדוֹת הַכֹּל, וְאַחֲזִיזִים בְּיָדָיו מֵה שְׁלֵא נִמְצָא כִּף בְּיַתֵּר הַזְּמָנִים.

כְּמוֹ שֶׁל זֶה, סְדוּר הַיָּמִים הֵלְלוּ מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה עַד יוֹם הָאֲחֵרוֹן שֶׁל חֹג. בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה מִתְעוֹרְרֵת זְרוּעַ שְׂמָאל לְקַבֵּל אֶת הַמַּלְכָּה, וְאִז כָּל הָעוֹלָם בְּפֶתַח בְּדִין, וְצָרִיף אוֹתוֹ הַזְּמַן בְּתִשְׁבֻּבָה שְׁלֵמָה שִׁימְצָא הָעוֹלָם לִפְנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. אַחַר כֵּף בָּאָה הַמַּלְכָּה, וּמִתְבַּקְּשִׁים בְּנֵי הַיֵּכָל בְּתִשְׁבִיעֵי לַחֲדָשׁ לַעֲשׂוֹת חֲדוּהָ וְלִטְבֹּל בְּנֶהֱר, לְטַהֵר עֲצָמָם בְּזוּוּג הַמַּלְכָּה בַּיּוֹם הָאֲחֵר, הוּא זְוּוּג שְׁלֵה לְשִׁים שְׂמָאל תַּחַת רֵאשָׁה (ראש המלך), כְּמוֹ שְׂנַאֲמֵר שְׂמָאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי.

וְאִז יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִית עַל חֲטֵאֵיהֶם, וּמִכִּפְרֵת לָהֶם. שְׁהַרִי הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה מֵאִירָה פְּנִיָּה לַמַּלְכָּה בְּזוּוּגָהּ, וּמִתְכַּפְּרִים כָּל בְּנֵי הַיֵּכָל, בִּינוֹן שְׁהַשְׂמָאל מִקַּבֵּל אוֹתָהּ בַּיּוֹם הַזֶּה, שְׂרֵאשׁ הַמַּלְכָּה עַל הַשְׂמָאל.

בַּיּוֹם הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הַחֹג יִתְעוֹרֵר הַיָּמִין לְקַבֵּלָהּ בְּשִׁבִיל לְחַבְקָהּ, וְאִז כָּל הַחֲדוּהָ וְכָל הַפְּנִים מֵאִירוֹת, וְחֲדוֹת הַיָּמִים הַצְּלוּלִים לְנִסָּף עַל הַמִּזְבֵּחַ, וְצָרִיכִים בְּנֵי אָדָם לְשַׁמַּח בְּכָל מִינֵי חֲדוּהָ, שְׁהַרִי הַיָּמִין גּוֹרֵם. בְּכָל מְקוֹם שְׁשָׂרֵי יָמִין, חֲדוּהָ צָרִיכָה בְּכָל, וְאִז חֲדוּהָ הִיא לְהַשְׁתַּעֲשֵׂעַ.

אַחַר כֵּף בַּיּוֹם הַשְּׂמִינִי חֲדוֹת הַתּוֹרָה הִיא, שְׁהַרִי אִז זְוּוּג הַגּוֹף הוּא, וְזוּוּג הַכֹּל, לְהִיּוֹת הַכֹּל אַחַד, וְזֶהוּ שְׁלֵמוֹת הַכֹּל, וְזֶהוּ יוֹם שֶׁל יִשְׂרָאֵל וְדָאִי וְחֶלֶק שְׁלֵהֶם לְבָדָם, שְׂאִין בּוֹ חֶלֶק לְאַחֵר. אֲשֶׁרֵיהֶם

שְׂרֵיָא בְּעֵלְמָא, וְכָל אֲנָפִין נְהִירִין. לְבַתֵּר אֲזִדּוּוּגַת בְּגוּפָא, וּכְדִין כְּלָא אֲקָרִי אַחַד, בְּלָא פְרוּדָא, כְּדִין הוּא שְׁלִימוֹ דְכָלְא, וְחֲדוּוֹתָא דְכָלְא, וְאַחֲידוּ וְדָאִי, מַה דְלָא אֲשַׁתְּכַח הַכִּי בְּשָׂאֵר זְמָנֵי.

בְּגוּוּנָא דְהָאִי, סְדוּרָא דְהֵינִי יוֹמִין, מֵרֵאשׁ הַשָּׁנָה עַד יוֹמָא בְּתַרְאָה דְחֹג. בְּרֵאשׁ הַשָּׁנָה, אַתְעַר דְרוּעָא דְשְׂמָאלָא, לְקַבֵּלָהּ לְמִטְרוּנִיתָא, וּכְדִין כָּל עֵלְמָא בְּדַחֲלוֹ בְּדִינָא, וּבְעֵי הַהוּא זְמָנָא בְּתִיּוּבְתָא שְׁלִים, לְאֲשַׁתְּכַחָא עֵלְמָא קָמֵי קְדֻשָׁא בְּרִיף הוּא. לְבַתֵּר אֲתִיַּאת מִטְרוּנִיתָא, וּבְעֵינֵין בְּנֵי הַיֵּכָלָא בְּתַשְׁעָה לְיַרְחָא, לְמַעַבַּד חֲדוּוֹתָא, וְלִמְטַבֵּל בְּנֶהֱרָא, לְדַכְאָה גְרַמְיֵיהוּ בְּזוּוּגָא דְמִטְרוּנִיתָא, בְּיוֹמָא אַחְרָא, הוּא זְוּוּגָא דִילָהּ לְשׁוּוּאָה שְׂמָאלָא תַּחַת רֵישָׁהָ, (כ"א רש"א המלכה) כְּמַה דְאֵת אָמַר שְׂמָאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי.

וּכְדִין יִשְׂרָאֵל בְּתַעֲנִיתָא עַל חוֹבֵייהוּ, וּמִכִּפְרָא לָהּ. דְּהָא אִימָא עֵלְאָה אֲנֶהֱיֵרַת אֲנַפְהָא לְמִטְרוּנִיתָא בְּזוּוּגָהָא, וּמִתְכַּפְּרִין כָּל בְּנֵי הַיֵּכָלָא. בִּינוֹן דְשְׂמָאלָא מִקַּבֵּלָהּ לָהּ בְּהָאִי יוֹמָא, דְרֵישָׁא דְמִטְרוּנִיתָא שְׂרֵיָא עַל שְׂמָאלָא. בְּיוֹמָא קְדָמָאָה דְחֹג, יִתְעַר יְמִינָא לְקַבֵּלָהּ, בְּגִין לְחַבְקָהּ וּכְדִין כָּל חֲדוּוֹא וְכָל אֲנָפִין נְהִירִין, וְחֲדוּוֹתָא דְיָמִים צְלִילִין, לְנִסְכָּא עַל מִדְבַּחָא. וּבְעֵינֵין בְּנֵי נֶשָׂא לְמַחְדֵי כָּל זִינִין דְחֲדוּהָ, דְהָא יְמִינָא גְרִים. בְּכָל אֲתֵר דְשָׂאֲרֵי יְמִינָא, חֲדוּוֹתָא אֲצִטְרִיף בְּכָלְא, כְּדִין חֲדוּוֹתָא הִיא לְאֲשַׁתַּעֲשֵׂא.

לְבַתֵּר בְּיוֹמָא תְּמִינָאָה, חֲדוּוֹתָא דְאוּרִיַּיתָא הוּא, דְּהָא כְּדִין זְוּוּגָא דְגוּפָא, הוּא זְוּוּגָא דְכָלְא, לְמַהּוֹי כְּלָא חַד, וְדָא הוּא שְׁלִימוֹ דְכָלְא, וְדָא יוֹמָא דְיִשְׂרָאֵל אִיהוּ וְדָאִי, וְעַדְבָּא דִידְהוּ בְּלַחֲוִדֵייהוּ, דְלִית

בִּיה חוֹלְקָא לְאַחְרָא. וְכַאֲיִן אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל
בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, עֲלֵייהוּ כְּתִיב (דברים
י"ד) כִּי עִם קְדוֹשׁ אִתָּה לִי אֱלֹהֶיךָ וְגו'.

פְּנִיחָם בְּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן הַשֵּׁיב אֶת
חֻמְתֵּי מַעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו' (במדבר כה)

רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (איוב ד) זָכַר נָא מִי הוּא נָקִי
אֲבָד וְאִיפֹה יִשְׂרָיִם נִכְחָדוּ, תַּמָּן תַּנְיִנָן, מָאן
דְּחָמֵי קֶשֶׁת בְּגוּוֹנֵי (ס"א גמ'רין), אֲצִטְרִיף לְבָרְכָא
בְּרוּף וְזָכַר הַבְּרִית. בְּגִין דְּדָא אִיהוּ בְּרִית קִימָא
קְדִישָׁא, דְּשֵׁוּי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא (דף רס"ו ע"א)

בְּאַרְעָא דְלֹא יִיתֵי עֲלֶיהָ מִי טּוֹפְנָא. בְּגִין דְּכַד
סָגִיאוּ חֵיבִין בְּעֵלְמָא, בְּעֵי קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא
לְאוּבְדָא לֹון, וְכִדִּין דְּכִיר לֹון הֵאֵי אוּמָאָה
דְּאוּמֵי לְאַרְעָא, דְּכְתִיב תְּרֵי זְמַנֵּי לֹא לֹא. (בראשית
ח) לֹא אוּסִיף לְקַלֵּל, וְלֹא אוּסִף עוֹד לְהַפּוֹת,
דָּא אִיהוּ אוּמָאָה. כְּמָה דְּכְתִיב, (ישעיה נד) אֲשֶׁר
נִשְׁבַּעְתִּי מִעֲבוּר מִי נַח.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר, קֶשֶׁת אֶתָּא לְאַגְנָא עַל עֵלְמָא.
לְמַלְפָּא, דְּכָל זְמַנִּין דְּבְרִיה חָב לְקַבְּלֶיהָ,
אֶתָּא מְלַפָּא לְאַלְקָאָה לִיה, אֶתְגַּלְיָא עֲלֶיהָ
מְטְרוֹנִיתָא בְּלְבוּשֵׁי יָקָר דְּמַלְכוּ, מְלַפָּא חָמֵי
לָה סְלִיק רוּגְזָא דְּבְרִיה, וְחָדִי בָּהּ, דְּכְתִיב,
(בראשית ט) וְרֵאִיתִיהָ לְזָכוֹר בְּרִית עוֹלָם. וְעַל דָּא,
לֹא אֶתְחַזִּי קֶשֶׁת בְּעֵלְמָא, אֶלָּא בְּלְבוּשֵׁי יָקָר
דְּמַלְכוּ. וּבִשְׁעֵתָא דָּאִית צְדִיק בְּעֵלְמָא, אִיהוּ
בְּרִית, לְמִיקָם בְּרִית, וְאַגִּין עַל עֵלְמָא. לֹא הָוִי
צְדִיק, הָא קֶשֶׁת, לְאַתְחַזָּא דְּהָא עֵלְמָא אִיהוּ
קִימָא לְאוּבְדָא, אֶלָּא בְּגִין קֶשֶׁת דָּא.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, לְעוֹלָם לֹא אֶתְלַבֵּשׁ קֶשֶׁת
דָּא, אֶלָּא בְּלְבוּשָׁא דְּאַבְהֵן קְדָמָי. יְרוּק
וְסוּמָק וְחִיוּוֹר. יְרוּקָא, דָּא לְבוּשָׁא דְּאַבְרָהָם,
אֲצִטְבַּע לְבוּשָׁא (ס"א גמ'רין) דָּא, כַּד נִפְקַ מִנְיָה
יִשְׁמַעְאֵל. סוּמָקָא, דָּא גְוֹן יִצְחָק. דְּאַתָּא

יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הִזָּה וּבְעוֹלָם הַבָּא,
עֲלֵיהֶם כְּתוּב (דברים י"ד) כִּי עִם קְדוֹשׁ
אִתָּה לָהּ אֱלֹהֶיךָ וְגו'.

פְּנִיחָם בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן
הַשֵּׁיב אֶת חֻמְתֵּי מַעַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה פְּתַח, (איוב ד) זָכַר
נָא מִי הוּא נָקִי אֲבָד וְאִיפֹה יִשְׂרָיִם
נִכְחָדוּ. שֵׁם שְׁנִינּוּ, מִי שְׂרוּאָה
קֶשֶׁת בְּגוּוֹנֵיהָ (מאיריס), צְרִיף לְבָרְךָ
בְּרוּף זָכַר הַבְּרִית, מִשּׁוּם שְׁוָהוּ
בְּרִית הַקְּדוֹשׁ שְׁשֵׁם הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּף הוּא בְּאַרְץ כְּדִי שְׁלֹא יָבֵא
עֲלֶיהָ מִי הַמַּבּוּל. מִשּׁוּם
שְׁכַשְׁמַתְרַבִּים רְשָׁעִים בְּעוֹלָם,
רוּצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּף הוּא לְהַאֲבִיד
אוֹתָם, וְאִזּוּ זָכַר לָהֶם שְׁבוּעָה זוֹ
שְׁנִשְׁבַּע לְאַרְץ, שְׁכְּתוּב פְּעַמִּים
לֹא לֹא: (בראשית ח) לֹא אֶסֶף לְקַלֵּל,
וְלֹא אֶסֶף עוֹד לְהַפּוֹת. זוֹהִי
הַשְּׁבוּעָה, כְּמוֹ שְׁכְּתוּב (ישעיה נד)

אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי מִעֲבוּר מִי נַח.
רַבִּי יוֹסִי אָמַר, הַקֶּשֶׁת בָּאָה לְהַגִּין
עַל הָעוֹלָם. לְמַלְךָ שְׁכָל הַפְּעַמִּים
שְׁבַנו חֲטָא כְּגָדוּ, בָּא הַמֶּלֶךְ
לְהַלְקוֹתוֹ - הַתְּגַלְתָּה עֲלֵיו
הַמֶּלֶכָה בְּלְבוּשֵׁי כְבוֹד שֶׁל
מַלְכוּת. כְּשֶׁהַמֶּלֶךְ רוּאָה אוֹתָהּ,
מִסְתַּלֵּק הַרְגוּ שֶׁל בְּנוֹ, וְשִׁמַּח בָּהּ,
שְׁכְּתוּב (בראשית ט) וְרֵאִיתִיהָ לְזָכוֹר
בְּרִית עוֹלָם. וְעַל כֵּן לֹא נִרְאִית
הַקֶּשֶׁת בְּעוֹלָם אֶלָּא בְּלְבוּשֵׁי כְבוֹד
שֶׁל מַלְכוּת. וּבִשְׁעֵה שֵׁיט צְדִיק
בְּעוֹלָם, הוּא בְּרִית לְהַעֲמִיד בְּרִית
וּמִגֵּן עַל הָעוֹלָם. אִם אֵינְ צְדִיק,
הָרִי הַקֶּשֶׁת, לְהַרְאוֹת שְׁהַעוֹלָם
עוֹמֵד לְהַאֲבִיד, אֶלָּא בְּגַלְל קֶשֶׁת
זוֹ.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, לְעוֹלָם לֹא
מִתְלַבֵּשׁ קֶשֶׁת זוֹ, אֶלָּא בְּלְבוּשׁ
הַאֲבוֹת הַרְאִשׁוֹנִים, יְרוּק אָדָם
וְלָבֵן. יְרוּק, זֶה לְבוּשׁ אַבְרָהָם,
נִצְבַּע לְבוּשׁ (גמ'רין) זֶה כְּשִׁצָּא מִמֶּנּוּ
יִשְׁמַעְאֵל. אָדָם זֶה הַגְּוֹן שֶׁל יִצְחָק,
שְׁבֵא אָדָם וְנִצְבַּע כְּשִׁצָּא מִמֶּנּוּ

עשו, ונמשך אותו האדם למטה עד כוכב מאדים, שנאמר בו עשו. לכן זהו לבוש טוב של יעקב, שהרי לא השתנו פניו לעולמים. רבי אבא אמר, יפה הוא, אבל כך אמר המנונה הקדושה, לכן זה אברהם, שהתלבן בלבו האש. אדם זה ודאי יצחק. ירק זהו יעקב, שעומד בין שני גוונים, וכתוב בו ביעקב, (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו, שהרי כל מטתו היתה שלמה. וכך הוא לא עתה יבוש יעקב - להראות בגוון אדם כיצחק שיצא ממנו עשו, ולא עתה פניו יחורו - כמו אברהם, להראות בגוון לכן, שיצא ממנו ישמעאל. אלא לקח גוונים להתעטר בהם על האבות שלו. ובלבושים הללו מתלבשת הקשת בשעה שנואית לפני המלך.

בא וראה, סוד הברית הקדושה היא אות יו"ד שמתעטרת ברשם עליון, והרי (ח) הוא שגורשם בברית תמיד לעולמים, ומשום שגנא פנחס על הברית, נרשמה בשמו האות הזו כאן, פינחס, יו"ד קטנה, היא יו"ד שהיא ברית ודאי, שיוצאת מתוך יו"ד עליונה קדושה. ולכן הוא עומד בקיום שלם לפני המלך הקדוש, שלא נאבד מתוך העולם. וכך הוא נקי מאותו חטא של פעור, ולא נאבד תמיד בתוך קדש העולם (ולא נאבד מתוך העולם). (איוב ד) ואיפה ישרים נכחדו - אלו נדב ואביהוא שלא נשמדו מאותו העולם בגללו.

רעיא מהימנא

אמר לו הרועה הנאמן, יפה אמרת, אבל משום שאליהו,

סומקא ואצטבע, פד נפיק מגיה עשו. ואתמשך ההוא סומקא לתתא, עד ככבא דמאדים, דאתאחיד ביה עשו. חנורא, דא איהו לבושא טבא דיעקב, דהא לא אשתנו אנפוהי לעלמין.

רבי אבא אמר יאות הוא, אבל הכי אמר בוצינא קדישא, חנור, דא אברהם. דאתלבן בחנורא דנורא. סומקא, דא יצחק ודאי. ירוק, דא הוא יעקב, דקיימא בין תרין גוונין, וכתוב ביה ביעקב, (ישעיה כט) לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו דהא כל ערסיה שלים הוה. והכי הוא לא עתה יבוש יעקב, לאתחזאה בגוון סומק, פיצחק דנפק מגיה עשו. ולא עתה פניו יחורו, כאברהם לאתחזאה בגוון חנור, דנפק מגיה ישמעאל. אלא נטל גוונין, לאתעטרא בהו, על אבהן דליה, (דף רמ"ו ע"ב) ובאלין לבושין מתלבשת קשת, בשעתא דאתחזי קמי מלכא.

הא חזי, רזא דברית קדישא, היא את יו"ד, דמתעטרא ברשימו עלאה, והא (ס"א ודא) איהו דאתרשים בברית תדיר לעלמין, ובגין דקני פנחס על ברית, אתרשים בשמיה הכא את דא, פנחס יו"ד זעירא, איהו יו"ד דאיהו ברית ודאי, דנפיק מגו יו"ד עלאה קדישא. ועל דא, איהו קאים בקיומא שלים קמי מלכא קדישא, דלא אתאביד מגו עלמא. והכי הוא נקי מההוא חובא דפעור, ולא אתאביד תדיר מגו קדישא דעלמא. (ס"א ולא אתאביד מגו עלמא) (איוב ד) ואיפה ישרים נכחדו, אליו נדב ואביהוא, דלא אשתציאו מן ההוא עלמא בגיניה.

רעיא מהימנא

אמר ליה רעיא מהימנא, שפיר קאמרת, אבל בגין דאליהו דאיהו פנחס, קני על ברית,

שהוא פנחס, קנא על הברית, צריך לחדש דברים רבים בה, שהרי הפרשה כתובה בתורה על שמו, שעליו נאמר (מלכים-א-יט) קנא קנאתי, שפתי קנאות. אחת בשד"י שלמעלה, והשנית בשד"י שלמטה. ולכן עשה שפתי שבעות (בשני לא לא) (בפעמים) בשתיהן, ופעמים לא לא.

אבל רבי יהודה אמר, מי שרואה קשת בגונים מאירים, צריך לברך ברוך זוכר הברית. ובגלות, שאינה מאירה בגוניה כדאי, ולא עוד, אלא שלפעמים מאירה מעט ולפעמים לא מאירה בכלל, לפעמים נראית בשלמות ולפעמים לא. שקשת רומזת גוניה לזכיות הכהנים ליום וישראלים כשהם יפים, שהקשת מאירה בגוניה שהם שלשה.

קום אתה רבי יוסי הגלילי ואמר, שהרי דברים יפים אמרת בחבור הראשון, שקשת לא באה אלא להגן על העולם. למלך, שבכל זמן שבנו חוטא והמלך רואה את המלכה, מסתלק רגז בנו, שכתוב (בראשית יט) וראייתה לזכור ברית עולם. ולכן לא נראית קשת אלא להגן על העולם. ולא נגלית אלא בלבוש נכבד של מלכות, ובשעה שיש צדיק בארץ, הוא הברית, להעמיד ברית.

ובי בגלות התרחק הקדוש ברוך הוא מהמלכה? ואיך המלכה התלבשה לבושי מלכות בגלות? לא. אבל בגלות לבושה של קדרות, והיא אומרת, (שיר השירים א) אל תראני שאני שחרחרת. אלא ודאי אותה קשת שנגלית בגלות אינה אלא מטטרו"ן, שנקרא שד"י, והוא עבדו זקן, והוא המלכה בנים, ומשום זה אם בנים אם פעבדים.

ובשחרב בית המקדש, פרשה שעבדים חפז ראשם ונדלדלו אנשי מעשה ודאי אנשי מעשה

צריך לחדתא מלין סגיאין ביה, דהאי פרשתא כתיבא באורייתא על שמייה, דעליה אתמר (מלכים א יט) קנא קנאתי, תרי קנאות, חד בשד"י דלעילא, ותניינא בשד"י דלתתא, ובגין דא עביד תרין שבעות (נ"א בתרין לא לא) (ס"א בתרין זמנין) בתרווייהו, ותרין זמנין לא לא.

אבל רבי יהודה אמר, מאן דחמי קשת בגונוי נהירין, צריך לברכא ברוך זוכר הברית. ובגלותא דלאו איהו נהיר בגונוי כדקא גאות, ולא עוד אלא דלזמנין נהיר זעיר, וזמנין לא נהיר כלל, זמנין אתחזי בשלימו, וזמנין לאו. דקשת קא רמזי גונוי, לזכוון דכהנים ליום וישראלים, כד אינון שפירין, דנהיר קשת בגונוי דאינון תלת.

קום אנת רבי יוסי הגלילי, ואימא, דהא מלין שפירין קאמרת בחבורה קדמאה, דקשת לא אתיא אלא לאגנא על עלמא. למלכא, דבכל זמנא דבריה חב, ומלכא חזי למטרוניתא, סליק רוגזא דבריה, דכתיב, (בראשית ט) וראייתה לזכור ברית עולם. ועל דא לא אתחזי קשת, אלא לאגנא על עלמא. ולא אתגליא, אלא בלבוש יקר דמלכו, ובשעתא דאית צדיק בארעא, איהו ברית. למיקם ברית.

ובי בגלותא, קדשא בריך הוא אתרחק ממטרוניתא, ואיך מטרוניתא אתלבשת לבושי מלכותא בגלותא (ס"א ל"ג לא) לא. אבל בגלותא, לבושה דקדרות, ואיהו אמרת (שיר השירים א) אל תראוני שאני שחרחרת. אלא ודאי ההוא קשת דאתגליא בגלותא, לאו איהו אלא מטטרו"ן, דאתקרי שד"י ואיהו (בראשית כד) עבדו זקן ביתו, דשליט בכל דיליה (בגלותא), ובנוי, אתקריאו עבדים דקודשא בריך הוא. ובני מטרוניתא בנים, ובגין דא, אם כבנים אם פעבדים.

ובזמנא דאתחרב בי מקדשא, אוקמוה דעבדים חפז ביתו ששולט בכל אשר לו (בגלות), ובניו נקראים עבדי הקדוש ברוך הוא. ובני המלכה בנים, ומשום זה אם בנים אם פעבדים.

ובשחרב בית המקדש, פרשה שעבדים חפז ראשם ונדלדלו אנשי מעשה ודאי אנשי מעשה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחֲזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנַּחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכונות תופת רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ץ.
- ❖ מאנשים שהסתכסכו במשפטים קשים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים ואין להם ילדים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמתייגנים בשידוכים רח"ץ.
- ❖ מאנשים שמסתובבים עם חובות לאלפים ורכבות רח"ץ.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ץ.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותיו בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בערב לפניהם ממצבם הקשה.

יש לנו עצה קלה בשבילכם

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל הענינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מעיל את האדם ומשפחתו ממגפת ושעורות.

(אנשי פתח שער ו אית עק)

כבר ידוע לכבוד מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מוביל כל מיני פורענות וגזרות קשות ורעות ומותנא וביזה מעלמא.

(בני דושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, או להם שגורמים עניות וחרב וביזה וחרב ואברן בעולם רח"ל, וגורמים שמתבלק רוח המשיח. (תיקני וזרה)

על ידי זה שתעורר לפירסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מנוע, יזכו לשמחה וששון וילתוים בביתא משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו

ג'לוני "ספר זוהר הקדוש" בדרך ומנסה לכל מיני סגולות רפואות וישועות

כי לא תשכח מפ' זרעו

ספר זוהר

השולם והמקודש
ויצא לאור במחשית
כל ידיו:

מכון "זוהר הקדוש היום"

ללמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במגפת השנה
ש"ע ד"ה

מפעל זוהר העולמי. תלמידים ותלמידות ש"ל התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי וישיא. לפרסם בחנם תורת התקנה. ועל ידי זה יתקנה מה שהקמיה הרשבי"ו: בקרא יפקדון מן ג'לתא.

מטרת המפעל, כמו שקטבו בזה הקדוש ריב"ט ח"ל ע"פ: ובניו דנתינו ישראל למטעם מאילנא דעני ראיהו האי ספר הסוד יפקדון ביה מן ג'לתא בחימי יתקנה בחין ה' ביד: ומאן עמו אל גבר.

כל הניכית של זוהר הקדוש המקודש השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי וישיא, ומנהג דוליה לכל אחד משארל תלמידיו ולתפינו בחנם לחלקם לכל אחד ואחד מישארל לזכות את תרבימי, ועל ידי זה יזכה להיות "מן עולם הבא" ולהיות במחיצת הרשבי"ו וע"א. וכל המנהג את תרבימי וזכה לזכים צדיקים.

תפלה קודם לימוד הזוהר

(תפלה מהאר"ל)

רבנו העולמיס ואדוני האדונים, אב התקנים (הסליחות). מודים אנתו לפניך יי אליהו ואלמי אבותינו, בקרה ובהשתחיה, שקרבנתו לחורקה ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אתו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כל אנתו מפילימ תתנינו לפניך, שתמחול, תסלח, לכל חטאתינו תעוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכבדלים בינינו לבינינו. ובכן יהי רצון מלפניך יי אליהו ואלמי אבותינו, שתבטנו לבבנו ליראתך והתבנתך, ותקשיב אוניך לרבינו אלה, ותתפתח לבבנו הערל בסודות תורתך, ויתקנה ולמדנו זה מת רות לפני כסא מברך כרית נחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתפוצצו ניצוצות עבדך הקדושים אשר על דגם גלית עבדך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, ותקשבתם, ועמוד לנו לכל נקשל בדרךים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. ממאמר נעים ומירוח ישראל י"ל עיני ואבשתי נפלאות מתורתך. יהיו לרצון אמרי פי ונתניו לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי ימן וזכותה ספיר דעת ותבונה:

התנחל אלהו תנאי ומו למוח רבן שמעון בר יוחאי וע"א

ויקח בני נשא וילתא ויתפרסמו מאי מברא דיקון. בי ותינו ליתא נכרנא כתרנא סוף יתנא. ובנייה ויתקנה רדור נכרנא ונכרנא ונכרנא ונכרנא (התקני ע"ב)

ע"ר וקדש מ' ש"מ"א נ"ח"ת

זכור השאלה ששאלו אותך בבית חן של מעלה, "צפייה לישועה?" מה עשית לקרב את הנאולה ולהביא את מלך המשיח? שלש, זה אנו מנסים בכל יום "כי לישועה קריתו כל היום" !!!

הקביה מתרעם על האדם ששאנו מוכה למלכותו, כדאיא בספריקא (באמרי גילי) שאמרי הקביה לצדיקים לא הם ששנת שרובתם לזרותי ולא חזיתם למלכותי. הרי אפילו שמצדיקים המתבכים את התורה ודורשים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מתחנן חיים זצ"ל, פרק 1)